

Помни обѣщанието си.

Жабкитѣ отъ едно блато били наизлѣзли еднѣжъ на брѣга да се прѣпичатъ. Било празникъ. Нѣколко дѣца изъ близкото село излѣзли на полето да си поигражтъ и да си набержтъ полски цвѣтя. По едно врѣме дѣцата се наговорили да игражтъ на „прѣскачание“ и наченжли тази пѣргава игра. Жабкитѣ ги гледали. Гледали ги, та дори очитѣ имъ въ тѣхъ останжли, както казватъ. Дѣтската игра много се поправила на жабкитѣ.

— Ахъ, защо не сме и ние момченца да си поиграемъ на тази хубава игра! Въздъхнали ч шепнжли си жабкитѣ една съ друга.

Мрѣкнжло се. Дѣцата си отишли, а жабкитѣ се прибрали въ блатото. Прибрали се горкитѣ, но сънь ги не хванжло. Цѣла нощъ имъ се мѣркали прѣдъ очитѣ добритѣ дѣца. Нѣкои позадрѣмали, но чудновати сънища имъ се прѣдставявали. Нѣкои жабчета били честити да сънуватъ дори че сж момчета и че игражтъ на прѣскачание, сжщо тѣй, както бѣхж гледали.

Стари жаби ги съвѣтвали да си гледатъ хубавото блато, да си поигражтъ, както си знажтъ, та по-скоро да забравятъ момчетата и тѣхнитѣ игри.

— Хубавъ е нашия животъ въ това многоводно блато, отговаряли въ единъ гласъ жабчетата, — но да сме момчета и да се прѣскачаме едно друго, това е най-доброто.

И закрякали въ единъ гласъ жабчетата. Завикили, замолили Бога да ги направи момчета, и тѣ да игражтъ на прѣскачание. Много крякали тѣ и много се молили, до като най-послѣ